

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 3. april 2015

Kirkedag: Langfredag/A

Tekst: Mk 15,20-39

Salmer:

SK & LL: 195 * 189 * 191 * 192 * 208

Hvor er du, Gud?

Sådan kunne Jesu spørgsmål måske også have lydt, da han råbte fra korset: ”Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?” ”Hvor er du, Gud?”

Hvor er din Gud? lyder det hånende og sarkastisk bag de foragtende, nedladende og bedrevidende kommentarer, tilråb og tilspørgelser til Jesus, da han hænger på korset. Sådan spørger snart den ene, snart den anden. Han er jo Guds søn! Men, hvor er Gud, nu sønnen har brug for ham? Hvad er det for en gud, der lader sin søn gennemlide dette grufulde mareridt? Hvad er det for en far, der ikke gør noget? Hvor er din Gud?

Hvor er offerlammet? Det var Isaks spørgsmål til sin far Abraham, da de var på vej til Morija bjerg for at ofre til Gud Herren. Han er klog nok, drengen. De har ilden og brændet; men hvor er offerlammet? Hvor er det, Gud skal have; det vi skal give til Gud?

I bund og grund spørges der hos dem alle efter Gud. Hvor er Gud i dette? ”Hvor er du?”

Det er længe siden, der var en, der stillede det spørgsmål: ”Hvor er du?” Den gang var det Gud Herren, der stillede spørgsmålet. Stillede spørgsmålet til sit menneske. Kaldte på det: ”Hvor er du?” Gud Herren kaldte på sit menneske, for

mennesket, Adam, havde gemt sig. Gemt sig for Gud Herren i skam.

”Hvor er du?” kaldte Gud Herren, og mennesket måtte komme frem fra sit skjul med al sin skyld og skam.

”Hvor er du?” kalder Gud på sit menneske. Og Menneskesønnen må svare i al skyld og skam: ”Her er jeg!” Menneskesønnen offentlig til skue med al skyld og skams nøgenhed som sin klædedragt. ”Her er jeg!” må være menneskets svar. Hamret fast i skyld og skam. Mennesket må svare, for mennesket kan ikke skjule sig for Gud.

Og menneske råber: Hvor er du, Gud? Ligger der her en dyb længsel efter Gud Herren? Ligger der her et ekko af Gud Herrens spørgsmål ’Hvor er du?’ Eller er det selvretfærdigheden og stoltheden, der ikke kan se noget synd i skyld og skam, og hånende irettesætter Gud: Jeg er her; men hvor er du? Er du ikke en kærlig Gud?

Skyld og skam vil altid skjule mennesket for Gud. Syndens skyld og skam vil altid få os til at skjule os for Gud Herren, så Han må spørge efter os.

Stadig lyder Guds kalden til sit menneske: ”Hvor er du?”

Da vi for Gud Herren er som nøgne, kan vi ikke bare frimodigt træde frem fra skjulet og frejdigt sige ”Her er jeg, hvad vil du?” Skyld og skam fastholder os i skjulet.

Men der kom et menneske, et andet menneske. En Menneskesøn og Gud-Søn. Jesus. Han behøvede ikke at skjule sig for Gud. Og han trak skyld og skam frem fra skjulet og bar det åbenlyst til skue op på skammens pæl og naglede det fast i

det, der er skyld og skams væsen: døden og forbandelsen og fortabelsen. Nu skal det ikke længere skjule os. Han blev offerlammet, som vi manglede, som kunne bære skyld og skam.

Så når Gud Herren i dag kalder på sit menneske med sit ”Hvor er du?” da må vi frimodigt svare: ”Dér er jeg!” og Gud Herren vil se hen på korset og se os i troens, håbets og kærlighedens lys, for skyld og skam er sonet.

Og når vi råber ”Hvor er du, Gud?” Da vil Hans svar være: Dér er jeg! Og vi må se hen på korset og høre ham sige kærligt til os: Vi går til Paradis!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen